6.02.1963

Saygıdeğer Profesör Bey,

Göndermiş olduğunuz tebrik kartınızı dün akşam aldım, çok teşekkür ederim. Bu soğuk havalarda öyle görülüyor ki posta da çok kötü çalışıyor zira tebrik kartınız 12 gün içinde elime ulaştı. Daha önce yazmak istedim ama bu sırada Paris'te yoksa Mainz'de mi olacağınızı bilemediğim için yazamadım. Çünkü Özalp, Paris'e gideceğinizi yazmıştı. İyi olan her şey kötüye gidiyor, en azından böyle diyorlar. Geçen sefer Size sonuca ulaşmada çaresiz kaldığım en büyük hadiseden bahsedebilmiştim. Ancak gerçek durumu tüm açıklığıyla yazmam gerekiyordu.

Ama şimdi Ocak ayının sonunda şu sevindirici gelişmeyi bildiriyorum: Her profesörün 1963 yılı için yabancı bilim adamlarından üniversiteye kimi davet etmek istediğini teklif olarak sunması gerekiyordu. Herkes önerisini sundu, Sizin çalışmanızı çok takdir eden Profesör Németh, sizin davet edilmenizi önerdi.

Ama bu güzel habere, bu davet işlerinin birkaç aydan fazla sürdüğünün göz önüne alınması gerektiğini eklemem gerekiyor. Belki hatırlarsınız, ilk davet için de oldukça uzun bir zaman gerekmişti. Bu da muhtemelen Eylül ayı başında gerçekleşecektir. Başka zaman üniversitenin gelecek yıl için kimi davet edeceği konusunda bir önceki yıl teklifte bulunmak gerekirdi. Ama şimdi işler uzadı ve bu teklifi bu yılın ilk ayında istediler. Bu yıl için davet olacağını zannetmiyordum. Öte yandan bu yıl için yapılacak davetlerin süresi herkes için on gün olacaktır. Ama burada olmak (kalmak) isterseniz size yardım etme imkânım olacaktır. Burada mevzubahis olan Sizin geçen sefer gelişinizde burada bırakmış olduğunuz bende mevcut olan para değildir. Ne kadar isterseniz o kadar süreyle emrinize amade olacağımı belirtmek istiyorum. Bizde derslerin 1 Ocak'tan, 12 Mayıs'a kadar, ayrıca 15 Eylül'den 20 Aralık'a kadar sürmesi sebebiyle de davetin uzatılması mevzubahis olabilir.

Ne yazık ki (Türk) vizesini şu ana kadar almadım. Elçilikteki müsteşar bey şimdi de vize talebim sırasında referans olarak sadece Sizin adınızı vermiş olmam ve Dışişleri'nin yetkili bölümünün Sizin uzakta olmanız sebebiyle konuyu size sormamalarıyla ilgili problem olduğunu söyledi. Ben yine de kendimi ispat etmek adına Elçilikteki müsteşara Sizinle ortak bir çalışmanın içinde olduğumuzu söyledim ve Profesör Şinasi Altundağ'ın imzalamış olduğu Türk Tarih Kurumu'nun mektubunu gösterdim. Bunun üzerine müsteşar bey, vize talebi için yeniden bir telgraf gönderdi ve bunda Profesör Şinasi Altundağ adı zikredildi. Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Çünkü Profesör Şinasi Altundağ beni tanımaz. TTK kongresinde vizemin uzatılması konusunu kendiliğinden teklif eden Genel Sekreter Uluğ Iğdemir'e ayrı bir telgraf göndermekten başka bir şey yapamadım. Tabii ki, daha beni neyin beklediğini bilmiyorum. Şimdi Profesör Altundağ'a express bir mektup göndereceğim çünkü adını vermemden dolayı bana kızmasından korkuyorum.

Pasaportumu alıp vizemi alamama durumu beni hem hoşnutsuz hem de mutsuz ediyor. Yıllardan beri Türklerin Buda'dan İstanbul'a altın götürmeyip tam tersine İstanbul'da

Buda'ya getirdiğini kanıtlamaya uğraşıyorum (Lütfen bu çalışmamın Macarca neşrinin 611., Almanca neşrinin ise 771.-772. sayfalarını okuyunuz). Oysa şimdi Türklerin dostu değil sanki düşmanı oldum, Türkiye'ye seyahat izni alamıyorum. Hemen ilave edeyim, bu iş için bir ödül alacağım konusunda objektif değilim. Bir insanın kendi parasıyla Türkiye'ye gitmek istemesi ve bunun için seyahat izni istemesi ödül olmasa gerek.

Durumumun ziyadesiyle nahoş olduğunu söylemem gerekiyor, telgrafla vize isteyeli neredeyse üç ay olduğunu henüz Profesör Németh'e söylemedim. Çünkü işlerin bu şekilde oluşuyla ilgili olarak onu da huzursuz etmek ve sıkıntıya sokmak istemiyorum. Bu şeklide sadece kendi kendime yakınıyorum ve Size şikâyette bulunuyorum. Oysa Siz hiçbir şey yapamazsınız üstelik Siz zaten yapabileceğiniz her şeyi yaptınız.

Profesör Fekete'nin Size göndermiş olduğum son çalışmasını ne denli başarılı bulduğunuzu profesörün kendisine yazmış olduğunuzu memnuniyetle haber aldım.

Bir seferliğine elime geçmiş olan pasaportla bir aylığına Roma'ya gitmek en akıllıca iş olacak, zaten İtalyan şehirlerini görmeyi daima arzulamışımdır ancak bugüne kadar daima İstanbul onların önüne geçmişti.

Müsaade ederseniz bundan sonra üniversiteye değil (XI. Villanyi u. 9 Budapeşte) ev adresime yazmanızı rica edeceğim.

Sayın Profesör, derin saygımın samimi ifadelerini kabul buyurunuz.

Gyula Káldy-Nagy